

ՊԱՐՈՒՅՐ ՍԵՎԱԿ

Չկաս ու չես լինելու

Դու չկան, չկան
Եվ առավոտը
Այնպես աղոտ է,
Ասես ցավոտ է:
ու չե՛ս լինելու:

Եվ հորիզոնն է փակվում իմ առջև:
Նրան փակում է ո՛չ ամպի ճոթը,
Այլ քո զգեստի ամպեղեն փոթը:

Դու չկան, չկան
Եվ օդ է դարձել
Այս համատարած անտեր կարոտը:
ու չե՛ս լինելու:

Ու թվում է, թե լուցկի մոտեցնեն
Պիտի ռնկի ինքը վառ օդը:

Դու չկան, չկան
Ինչո՞ւ եմ, սակայն քեզ զգում այնպե՛ս,
Այնպե՛ս եմ զգում, ինչպես երևի
Ոտից նոր զրկվածն զգում է ոտը,

Որ նո՛յնպես չկա
Ու չի՛ լինելու

